

Danielin kirja – kahdeksankymmentäseitsemän

Kymmenen neitsyen vertauksen avaaminen: syvällinen matka adventistisen historian halki

Jeff Pippenger

2024-02-20

Kymmenen neitsyen vertaus kuvaa adventtikansan kokemusta.

”Myös Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä neitsyestä kuvaa adventtikansan kokemusta.” Suuri taistelu, 393.

Milleriläiset adventistit täyttivät vertauksen kirjaimellisesti.

”Minut ohjataan usein kymmenen neitsyen vertaukseen, joista viisi oli viisaita ja viisi tyhmiä. Tämä vertaus on täyttynyt ja tulee täyttymään kirjaimellisesti jokaista piirrettään myöten, sillä sillä on erityinen sovellus tähän aikaan, ja kolmannen enkelin sanoman tavoin se on täyttynyt ja on edelleen oleva nykyinen totuus ajan loppuun asti.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Ensimmäisen enkelin liikkeen historia kuvastaa kolmannen enkelin liikettä, ja vertauksen lopullinen painopiste on siinä, omistavatko neitsyet öljyn, joka on myöhäissateen sanoma.

”On olemassa maailma, joka makaa pahuudessa, petoksessa ja harhassa, aivan kuoleman varjossa — unessa, unessa. Keitä ovat ne, jotka tuntevat sielunsa tuskan herättääkseen heidät? Mikä ääni voi tavoittaa heidät? Mieleni siirtyy tulevaisuuteen, jolloin annetaan merkki: ’Katso, Ylkä tulee; menkää ulos Häntä vastaan.’ Mutta muutamat ovat viivytelleet hankkiakseen öljyä lamppujensa täyttämiseksi, ja liian myöhään he havaitsivat, että luonne, jota öljy edustaa, ei ole siirrettävissä. Tuo öljy on Kristuksen vanhurskaus. Se edustaa luonnetta, eikä luonne ole siirrettävissä. Kukaan ei voi hankkia sitä toiselle. Jokaisen on itse hankittava itselleen luonne, joka on puhdistettu jokaisesta synnin tahrasta.” Bible Echo, 4. toukokuuta 1896.

Vertauksen ”öljy” edustaa ”luonnetta” sekä myös ”Kristuksen vanhurskautta”. Pyhitetyn luonteen synnyttävät ainoastaan ne, jotka ravitsevat itseään Jumalan Sanalla.

Pyhitä heidät totuudessasi: sinun sanasi on totuus. Joh. 17:17.

”Öljy” on myös Jumalan Hengen sanomat.

”Jumalaa häpäistään, kun emme ota vastaan niitä sanomia, jotka hän meille lähettää. Näin me kieltäydymme siitä kultaista öljystä, jonka hän tahtoo sieluihimme välitettäväksi niille, jotka ovat pimeydessä.” Review and Herald, July 20, 1897.

”Öljy” on Jumalan sanan sanomat, jotka välittävät Kristuksen vanhurskauden pyhittävän läsnäolon. Kymmenen neitsyen vertauksessa, joka on myös Habakukin kirjan toisen luvun profetia, keskiyön huudon sanoma, joka on Kristuksen vanhurskauden sanoma, sellaisena kuin sitä edusti Jonesin ja Waggonerin sanoma vuoden 1888 kapinassa.

”Herra suuressa armossaan lähetti kansalleen mitä kallisarvoisimman sanoman vanhinten Waggonerin ja Jonesin kautta. Tämän sanoman tuli tuoda maailmalle entistä näkyvämmiin korotettu Vapahtaja, uhri koko maailman syntien edestä. Se esitti vanhurskauttamisen uskon kautta Takaajassa; se kutsui kansaa vastaanottamaan Kristuksen vanhurskauden, joka tulee ilmi kuuliaisuudessa kaikkia Jumalan käskyjä kohtaan. Monet olivat kadottaneet Jeesuksen näkyvistänsä. Heidän oli tarpeen suunnata katseensa Hänen jumalalliseen persoonaansa, Hänen ansioihinsa ja Hänen muuttumattomaan rakkauteensa ihmiskuntaa kohtaan. Kaikki valta on annettu Hänen käsiinsä, jotta Hän voisi jakaa ihmisille rikkaita lahjoja, antaen avuttomalle ihmisvälikappaleelle oman vanhurskautensa korvaamattoman lahjan. Tämä on se sanoma, jonka Jumala käski annettavaksi maailmalle. Se on kolmannen enkelin sanoma, joka on julistettava suurella äänellä ja johon liittyy Hänen Henkensä vuodatusta runsaassa määrässä.” Testimonies to Ministers, 91.

Sanoma on myöhäissateen sanoma.

”Myöhäissateen on määrä langeta Jumalan kansan päälle. Väkevän enkelin on määrä astua alas taivaasta, ja koko maan on määrä valaistua hänen kirkkaudestaan.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1891.

Kun voimallinen enkeli laskeutui 11. syyskuuta 2001, myöhäissade alkoi vihmoa, ja milleriläisten historia, sellaisena kuin se on esitetty kymmenen neitsyen vertauksessa ja Habakukin kirjan toisessa luvussa, alkoi toistua. Silloin Jumalan viimeisten päivien kansa söi kirjan, joka oli enkelin kädessä, ja näin tehdessään se johdatettiin takaisin Jeremian vanhoille poluille ja tuli siten vartijoiksi, joiden tuli puhaltaa varoitrumpettiin. Tämä trumpettivaroitus oli laodikealainen sanoma, jota Jesaja kuvaa suureksi huudoksi.

Huuda täydellä voimalla, älä säästä, korota äänesi kuin pasuuna ja ilmoita minun kansalleni heidän rikkomuksensa ja Jaakobin suvulle heidän syntinsä. Jesaja 58:1.

Ensimmäisen ja kolmannen enkelin uudistusliike alkaa ”lopun aikana”. Tuolloin tapahtuu ”tiedon lisääntyminen”, joka koettelee silloin elävää sukupolvea, mutta vasta sen jälkeen, kun tieto on julkaistu muotoon saatettuna sanomana. Tämän jälkeen muotoon saatettu sanoma ”voimallistetaan”, ja tätä voimallistamista merkitsee enkelin laskeutuminen. Enkelin laskeutuminen osoittaa Habakukin kiistan, ja kaksi luokkaa alkaa tunnistaa sanoman, joka on joko myöhäissateen tosi sanoma tai sen väärennös. Uskollisista tulee silloin Jumalan vartijoita, jotka alkavat puhaltaa varoittavaa pasuunasanomaa.

Todellinen pasuunasanoma perustuu siihen valoon, joka on esitetty Habakukin kahdella taululla. Se on varoitus Laodikealle sekä varoitus, joka yksilöi Jumalan kansan synnit. Kiista kärjistyy aina ensimmäiseen pettymykseen saakka, jolloin toisesta ryhmästä tulee ”pilkkaajain joukko”, ja todellisia vartijoita kehoitetaan palaamaan siihen sanoman puolesta osoittamaansa intoon, jota he olivat aiemmin ilmaisseet ennen pettymystä. Kun vartijat palasivat, he tunnistivat olevansa ”viivytyksen ajassa” ja että sanoma, joka oli näyttänyt epäonnistuneen, oli todellisuudessa käyvä toteen, mutta Jumalan järjestyksessä. Tätä sanomaa kehitettiin lyhyen ajanjakson kuluessa (mutta kuitenkin ajanjakson kuluessa), ja kun sanoma saapuu, se esitetään ”yönhuudon” sanomana, joka

on yksinkertaisesti voimistunut muoto siitä sanomasta, joka alkoi saada voimaa, kun enkeli laskeutui.

Sanoman saapuessa niiden välillä, jotka enkelin laskeutuessa olivat ottaneet vastaan vartijoiden aseman, ja niiden välillä, jotka kieltäytyivät, toteutui täydellisesti ero. Tämä erottaminen osoittaa sen kohdan, jossa sinetti painetaan sadan neljäkymmenenneljän tuhannen päälle ennen myöhäissateen vuodatusta, ilman sitä ”mittaamista”, joka asetettiin sen myöhäissateen yhteyteen, joka alkoi enkelin laskeutuessa.

Milleriläisten historia on kuvaus myöhäissateesta sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen aikana. Tuossa historiassa Habakukin kiista perustui toteen ja väärään myöhäissateen sanomaan. Paavali tunnistaa yhden luokan niiksi, joilla on rakkaus totuuteen, ja toisen luokan niiksi, jotka saavat väkevän eksytyksen, koska heillä ei ole rakkautta totuuteen ja koska he ovat uskoneet ”valheen”.

Milleriläinen liike edustaa sellaisen totuuden kehitystä, joka lisääntyy tiedossa ja voimassa ”lopun ajasta” alkaen aina siihen saakka, kunnes Pyhä Henki vuodatetaan keskiyön huudon aikana. Milleriläinen liike tunnisti tietyt erityiset tienviitat, joilla on rinnakkaisuutensa: kuten ”lopun aika”, sanoman ”muodollistuminen”, jota edustaa ”tiedon lisääntyminen”, sanoman ”voimaannuttaminen”, jota merkitsee alas laskeutuva enkeli, ”ensimmäinen pettymys”, joka johdattaa kymmenen neitsyen vertaukseen, Pyhän Hengen vuodatus, jota kuvataan ”keskiyön huutona”, ja sitten lopullinen ”toinen pettymys”, jossa yksi armotaloudellinen ovi ”suljetaan” ja toinen armotaloudellinen ovi ”avataan”.

“Jumala on antanut Ilmestyskirjan 14. luvun sanomille niiden paikan profetian ketjussa, eikä niiden työn tule lakata ennen tämän maan historian päättymistä. Ensimmäisen ja toisen enkelin sanomat ovat yhä totuus tätä aikaa varten, ja niiden on kuljettava rinnakkain tämän seuraavan kanssa. Kolmas enkeli julistaa varoituksensa suurella äänellä. ’Näiden jälkeen’, sanoi Johannes, ’minä näin toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa kirkastui hänen kirkkaudestaan.’ Tässä valaistuksessa yhdistyy kaikkien kolmen sanoman valo.” The 1888 Materials, 804.

Milleriläinen liike, joka on sadan neljäkymmenenneljän tuhannen liikkeiden esikuva, liittyi erottamattomasti Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeiden kolmentoista ja neljäntoista ennustuksiin kahdestatuhannesta kolmestasadasta vuodesta sekä kahdestatuhannesta viidestäsadasta kahdestakymmenestä vuodesta. ”Lopun aika” koitti Jumalan kiivastuksen ”seitsemän ajan” päättyessä Israelin pohjoista valtakuntaa vastaan. Millerin sanoman virallinen muotoon saattaminen vuonna 1831 tapahtui kaksisataa kaksikymmentä vuotta King James -raamatun valmistumisen jälkeen.

”Herra Miller, kuten nekin, jotka tämä sanoma sai liikkeelle muissa maissa, ajatteli aluksi täyttää toimeksiantonsa kirjoittamalla ja julkaisemalla julkisissa sanomalehdissä ja lentokirjasissa. Hän julkaisi näkemyksensä ensimmäisen kerran Vermont Telegraphissa, baptistien lehdessä, jota painettiin Brandonissa, Vermontissa. Tämä tapahtui vuonna 1831.” John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Kolmannen enkelin ”lopun ajan” liike saapui vuonna 1989, sadan kahdenkymmenenkuuden vuoden kuluttua vuoden 1863 kapinan päättymisestä. ”Sata kaksikymmentäkuusi” on ”seitsemän ajan” vertauskuva. Molemmat liikkeet alkoivat ”seitsemän ajan” täyttymyksellä.

Kolmannen enkelin liikkeen sanoma muotoiltiin viralliseen asuun vuonna 1996 julkaisemalla artikkelisarja nimeltä The Time of the End, joka oli ilmestynyt Our Firm Foundation -nimisessä aikakauslehdessä. Nämä artikkelit julkaistiin kaksisataakaksikymmentä vuotta vuoden 1776 itsenäisyysjulistuksen jälkeen. Molempien liikkeiden sanoma muotoiltiin viralliseen asuun kaksisataakaksikymmentä vuotta sen historian jälkeen, joka oli suorassa yhteydessä siihen sanomaan, joka saapui kaksisataakaksikymmenvuotisen ajanjakson lopussa.

Luku ”kaksisataakaksikymmentä” edustaa yhteyttä (sidettä) niiden ”seitsemän ajan” välillä, jotka koskevat Jumalan suuttumusta eteläistä Juudan valtakuntaa vastaan ja jotka alkoivat vuonna 677 eKr., sekä Danielin kirjan kahdeksannen luvun neljässätoista jakeessa mainittujen kahdentuhannenkolmensadan vuoden alun välillä vuonna 457 eKr. Luku kaksisataakaksikymmentä yhdistää nämä kaksi profetiaa toisiinsa, ja nämä kaksi profetiaa esitettiin yhdessä adventismin perusjakeissa, jotka ovat Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeet kolmetoista ja neljätoista. Näissä jakeissa Kristus esitteli itsensä profeetallisesti nimityksellä ”eräs pyhä”, joka on käännös heprean sanasta ”Palmoni”, ja joka merkitsee ”Ihmeellistä Lukijaa”.

Ihmeellinen Lukija esittelee ne kaksi näkyä, jotka edustavat profetian kahta linjaa, juuri niissä kahdessa jakeessa, jotka sisar White osoittaa adventismin keskeiseksi pilariksi. Lähtökohta yhdistyy niiden täyttymisen aikaan vuonna 1844 symbolisen kahdensadankahdenkymmenen vuoden yhteyden kautta. Habakukin kirjan toinen luku päättyy jakeeseen kaksikymmentä, merkitsemällä siten luvun ”kaksisataakaksikymmentä” Ihmeellisen Lukijan käyttämällä toisenlaisella ilmaisulla, sillä tuo jae osoittaa erään vastakuvallisen sovituspäivän ensisijaisen ominaispiirteen, joka alkoi tuona ajankohtana.

Mutta Herra on pyhässä temppelissänsä: vaietkoon koko maa hänen edessään. Habakuk 2:20.

Ne kaksi profeetallista ajanjaksoa, jotka muodostavat adventismin keskeisen pylvään ja jotka Ihmeellinen Luvunlaskija itse esitti välittömästi, liittyvät toisiinsa kahdensadan kahdenkymmenen vuoden kautta, ja Jeesus (Ihmeellinen Luvunlaskija), joka aina samastaa asian lopun asian alkuun, merkitsi niiden päättymisen 22. lokakuuta 1844 luvulla kaksisataakaksikymmentä.

Ensimmäisen enkelin liike, samoin kuin kolmannen enkelin liike, alkoi ”lopun aikana” (vastaavasti 1798 ja 1989), jolloin 3. Mooseksen kirjan 26. luvun ”seitsemän aikaa” tunnistetaan. Seuraava tienviitta kummassakin historiassa merkitään kahdensadankahdenkymmenen vuoden päättymisellä, mikä on myös ”seitsemän ajan” profeetallinen ominaispiirre, sillä näiden kahden näyn (chazon ja march) lähtökohdat edustavat kahdensadankahdenkymmenen vuoden ajanjaksoa, joka liittyy ne yhteen.

Kuningas Jaakon Raamatun tuottaminen vuonna 1611, Millerin sanoman virallistaminen sellaisena kuin se julkaistiin Vermont Telegraph -sanomalehdessä, Itsenäisyysjulistuksen laatiminen sekä The Time of the End -julkaisun julkaiseminen Our Firm Foundation -aikakauslehdessä olivat

kaikki julkaisuja. Molempien kahdensadan kahdenkymmenen vuoden ajanjaksojen alku ja loppu edustavat historiallisena tienviittana julkaisua. Luku ”kaksisataakaksikymmentä” on profeettallisen yhteyden vertauskuva, ja kaikkia neljää julkaisua yhdistää se, että ne ovat julkaisuja, sekä myös sanoma, jota niiden omissa historioissa edustaa ”tiedon lisääntyminen”.

Vuoden 1611 Raamattu edustaa evankeliumin välittämistä taivaallisista esipihoista ihmiskunnalle. Millerin sanoma sijoitettiin aikaprofetioiden yhteyteen, ja Habakukin kaksi pyhää karttaa tekevät helposti tunnistettavaksi sen, että Millerin sanoma havainnollistettiin graafisesti historian viivoilla. ”Vermont” merkitsee ”vihreää vuorta”, ja inspiraation mukaan ”vihreä” on uskon vertauskuva.

”Tämä uni antoi minulle toivoa. Vihreä nyöri kuvasi mielessäni uskoa, ja Jumalaan luottamisen kauneus ja yksinkertaisuus alkoivat valjeta sielulleni.” Christian Experience and Teachings, 28.

Millerin sanoma muotoiltiin viralliseen asuun ja julistettiin uskollisesta seurakunnasta, sillä ”vuori” on viimeisinä päivinä ”seurakunta”.

Ja tapahtuu viimeisinä päivinä, että Herran huoneen vuori vahvistetaan vuorten huipulle, ja se korotetaan kukkuloita ylemmäksi; ja kaikki kansat virtaavat sinne. Ja monet kansat lähtevät ja sanovat: Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan huoneeseen, että hän opettaisi meille teitänsä, ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, ja Herran sana Jerusalemissa. Jesaja 2:2, 3.

Millerin virallistettu koetussanoma tuli uskollisesta seurakunnasta, ja julkaisu nimeltä The Telegraph edustaa sanomaa taivaasta samoin kuin King James Bible, sillä sana ”telegraph”, joka on muodostettu kahdesta kreikan sanasta, tarkoittaa kaukaa tulevaa sanomaa. Ensimmäinen sana (tele) merkitsee ”etäistä tai kaukana olevaa”, ja toinen sana (grapho) ”kirjoittaa tai tallentaa”. Yhdessä ne merkitsevät ”kirjoittaa tai välittää etäisyyden päästä”. Vuonna 1611 Jumala välitti taivaasta sanomansa King James Biblian tuottamisen kautta, ja kahdensadan kahdenkymmenen vuoden kuluttua Millerin sanoma, sellaisena kuin se ensimmäisen kerran virallistettiin vuonna 1831 Vermont Telegraphissa, välitti niin ikään Jumalan sanoman taivaasta. Tuo sanoma oli se ”tiedon lisääntyminen”, joka avattiin ”lopun aikana” vuonna 1798 ja joka sitten synnytti kolmivaiheisen koetusprosessin tuolle sukupolvelle. Tuo historia oli esikuva Future for American historiasta.

Itsenäisyysjulistus vuonna 1776 merkitsee Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapetona kuvatun vallan alkua. Se merkitsee Yhdysvaltojen alkua, ja siten se samalla osoittaa itsenäisyyden rajoittumisen Yhdysvaltojen lopussa. Future for America -sanoma (kuten nimi viittaa) osoittaa sen lopun, joka on esikuvallisesti nähtävissä alussa Itsenäisyysjulistuksen julkaisemisessa. Kaksisataakaksikymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 1996, palvelutyö, joka oli tuottanut The Time of the End -lehden, sai oikeushenkilön, joka oli aiemmin nimetty Future for America -nimiseksi. Sinä vuonna julkaistiin The Time of the End -lehti, joka koostui artikkeleista, jotka oli julkaistu Our Firm Foundation -nimisessä julkaisussa.

Palvelutyön nimi Future for America viittaa Itsenäisyysjulistuksen historiaan, sillä tuo julkaisu merkitsi Yhdysvaltojen alkua, ja Jeesus havainnollistaa aina lopun alun kautta. Julkaisun otsikko The Time of the End viittaa sekä ”lopun aikaan” vuonna 1989 että myös armonajan päättymiseen, kun Miikael nousee. Julkaisussa muotoon saatettu sanoma (Daniel 11:40–45) avattiin sinetistä Neuvostoliiton romahtaessa vuonna 1989 (lopun aikana), ja ne jakeet, jotka avattiin sinetistä, esittävät historian tapahtumaketjun, joka kulkee eteenpäin vuodesta 1989 aina kahdennentoista luvun ensimmäiseen jakeeseen asti, jossa osoitetaan Miikaelin nousevan ja ihmiskunnan armonajan päättyvän.

Itsenäisyysjulistuksen julkaisemisesta vuonna 1776 aina The Time of the End -lehden julkaisemiseen saakka kuluu kaksisataakaksikymmentä vuotta, ja alku sekä loppu käsittelevät samoja profeetallisia aiheita. The Time of the End -lehden julkaisu koottiin luvuista, jotka oli ensin julkaistu artikkeleina julkaisussa Our Firm Foundation, ja se edustaa sitä profeetallista totuutta, että ilman pitäytymistä Milleriittiliikkeen perustavanlaatuisiin totuuksiin (jotka ovat ”meidän varma perustuksemme”) on mahdotonta ymmärtää ”tiedon lisääntymistä” ”lopun aikana” vuonna 1989.

Tienviitta, jota kuvataan ilmauksella ”lopun aika”, ja tienviitta, joka edustaa sanoman ”virallistamista” ensimmäisen ja kolmannen enkelin liikkeiden rinnakkaisissa historioissa, sisältävät molemmat 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän ajan” profeetalliset elementit. Seuraava tienviitta rinnakkaisissa historioissa on sanoman voimaannuttaminen, jota merkitsee joko Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin laskeutuminen 11. elokuuta 1840 tai Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin laskeutuminen 11. syyskuuta 2001. Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun toisen voi-huudon täytyminen toi alas Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin, ja Ilmestyskirjan kymmenennen luvun kolmannen voi-huudon täytyminen toi alas Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin.

Rinnakkaisissa historian kulussa myöhäissade alkaa ”vihmoa” siinä vaiheessa, kun enkeli laskeutuu alas. Siinä kohdassa sanoma ”voimaannutetaan” ennustetun tapahtuman vahvistuksella. Milleriläisille se oli ottomaanien ylivallan päättymisen Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun viidennentoista jakeen toisen vitsauksen islamia koskevan aikaprofetian täyttymyksenä. Sadan neljänsikymmenen tuhannen liikkeelle se oli ”kansojen vihastuminen”, kolmannen vitsauksen islamia koskeva profetia, joka kuuluu Ilmestyskirjan kymmenennen luvun seitsemännen jakeen seitsemännen pasuunan aikaan ja joka täyttyi, kun New Yorkin suuret rakennukset sortuivat.

Rinnakkaisten historioiden jokaisella pääasiallisella tienviitalla on suora yhteys Ihmeelliseen Laskijaan, joka asettaa allekirjoituksensa niiden kahden näyn väliseen suhteeseen, jotka edustavat kahtatuhatta kolmeasataa vuotta ja kahtatuhatta viittäsatia kahtakymmentä vuotta. Profeetalliset vartijat, jotka herätetään enkelin laskeutuessa, puhaltavat varoitustrumpettiin, johon sisältyy sanoma Laodikealle ja joka vuonna 1856 liittyi suoraan ”seitsemän ajan” suuremman valon sinetin avaamiseen. Habakukin kahden taulun tienviitta, jota edustavat vuoden 1843 ja vuoden 1850 pioneerikartat, jotka molemmat kuvaannollisesti esittävät ”seitsemän aikaa”, ilmaantui enkelin laskeutumisen ja ”ensimmäisen pettymyksen” väliin kummassakin rinnakkaisessa historiassa.

”Viivytyksen ajan” tienviitta liittyy suoraan vuoden 1843 epäonnistuneeseen ennustukseen, joka oli ennustus sekä kahdentuhannen kolmensadan vuoden että myös kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden täyttymyksestä. Keskiyön huudon sanoma oli näiden kahden profeetallisen ajanjakson pian tapahtuvan täyttymyksen tunnistaminen. Viimeisen tienviitan suljettu armotaloudellinen ”ovi” osoittaa näiden kahden profeetallisen ajanjakson täyttymyksen ja merkitsee kohdan, jossa seitsemäs eli riemuvuoden pasuuna alkaa soida. Jokainen tienviitta kummassakin historiassa liittyy suoraan ”seitsemään aikaan”, ja ”seitsemän aikaa” on se lanka, joka sitoo molemmat tarinat yhteen, ja molemmat tarinat edustavat myöhäissateen sanomaa.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Niille, jotka loukkaantuvat sanaan ja ovat tottelemattomia”, Kristus on pahennuksen kallio. Mutta ”se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi”. Hylätyn kiven tavoin Kristus oli maallisen tehtävänsä aikana saanut osakseen laiminlyöntiä ja pahoinpitelyä. Hän oli ”yljeksitty ja ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava: ... häntä ylenkatsottiin, emmekä me häntä minään pitäneet.” Jesaja 53:3. Mutta aika oli lähellä, jolloin Hänet oli kirkastettava. Kuolleista nousemisensa kautta Hänet julistettaisiin ”Jumalan Pojaksi voimassa”. Roomalaisille 1:4. Toisessa tulemisessaan Hänet ilmoitettaisiin taivaan ja maan Herraksi. Ne, jotka nyt olivat aikeissa ristiinnaulita Hänet, tunnustaisivat Hänen suuruutensa. Koko maailmankaikkeuden edessä hylätystä kivistä tulisi kulmakivi.

”Ja kenen päälle se kaatuu, sen se murskaa tomuksi.” Kristuksen hyljännyt kansa oli pian näkevä kaupunkinsa ja kansakuntansa hävitettävänä. Heidän kunniansa oli murtuva ja hajaantuva kuin tomu tuulen edessä. Ja mikä oli se, mikä juutalaiset tuhosi? Se oli kallio, joka, jos he olisivat rakentaneet sen varaan, olisi ollut heidän turvansa. Se oli halveksittu Jumalan hyvyys, torjuttu vanhurskaus, väheksytty armo. Ihmiset asettuivat vastustamaan Jumalaa, ja kaikki se, mikä olisi ollut heidän pelastuksensa, kääntyi heidän tuhokseen. Kaiken, minkä Jumala oli säättänyt elämäksi, he havaitsivat koituvan kuolemaksi. Juutalaisten Kristuksen ristiinnaulitsemiseen sisältyi Jerusalemin hävitys. Golgatalla vuodatettu veri oli se paino, joka upotti heidät perikatoon tässä maailmassa ja tulevassa maailmassa. Niin käy suurena viimeisenä päivänä, kun tuomio kohtaa Jumalan armon hylkääjät. Kristus, heidän loukkauksensa kallio, ilmestyy silloin heille kostavana vuorena. Hänen kasvojensa kirkkaus, joka vanhurskaille on elämä, on oleva jumalattomille kuluttava tuli. Hylätyn rakkauden, halveksitun armon tähden syntinen joutuu hävitetyksi.

”Monin vertauskuvin ja toistuvien varoituksin Jeesus osoitti, mikä olisi Jumalan Pojan hylkäämisen seuraus juutalaisille. Näillä sanoilla Hän puhui kaikille jokaisena aikakautena, jotka kieltäytyvät vastaanottamasta Häntä Lunastajanaan. Jokainen varoitus on heitä varten. Häväisty temppeli, tottelematon poika, väärät viinitarhurit, halveksivat rakentajat — näille kaikille on vastineensa jokaisen syntisen kokemuksessa. Ellei hän tee parannusta, se tuomio, jota nämä ennakolta kuvasivat, on oleva hänen osansa.” Alfa ja omega, s. 599, 600.